

Otčenáš.

Jsou jen nemnozí lidé, kteří se snaží uvědomit si, **co** vlastně chtějí, když pronáší modlitbu „Otčenáš“. Ještě méně je těch, kteří skutečně ví, jaký je **smysl** vět, které při tom odříkávají. Odříkávat je asi jediné správné označení pro postup, který člověk v takovém případě nazývá modlením.

Kdo se v tomto bezohledně zkoumá, **musí** to uznat, nebo jinak předkládá vysvědčení o tom, že celý svůj život tráví stejným způsobem ... povrchně a neschopen hlubokých myšlenek, kterých nikdy schopen nebyl. Na této zemi je dost těch, kteří sami sebe berou vážně, ale jiní je při nejlepší vůli vážně brát nemohou.

Právě začátek této modlitby je již odedávna falešně pocíťován, i když různými způsoby. Lidé, kteří se pokoušejí tuto modlitbu vážně provádět, tedy přistupují k tomu s určitým dobrým chtěním, cítí v sobě po prvních nebo při prvních slovech vystoupit jakýsi pocit bezpečného bytí, duševního uklidnění! A tento pocit u nich přetrvává ještě několik vteřin po modlitbě.

To vysvětluje dvojí. Za prvé, že modlíci si dokáže udržet svou vážnost jen při prvních slovech, čímž tento pocit vyvolal, a za druhé, že právě vyvolání tohoto pocitu dokazuje, jak velmi vzdálen je pochopení toho, co tím říká!

Zřetelně ukazuje svoji neschopnost v tom setrvat s hlubokým myšlením nebo také svou povrchnost; neboť jinak by musel při dalších slovech ihned vzniknout opět **jiný** pocit,

odpovídající změněnému obsahu slov, jakmile tato v něm skutečně ožijí.

Tak zůstává to v něm u toho, co probudil pouze prvními slovy. Kdyby však byl jím pochopen správný smysl a skutečný význam slov, tak by to v něm muselo vyvolat úplně jiný cit, než je bezstarostné a bezpečné bytí.

Domýšlivější lidé zase vidí ve slově „Otče“ potvrzení přímého původu z Boha s tím, že se při správném vývoji nakonec sami mohou stát božskými, a už nyní však v sobě bezpodmínečně božské nesou. A tak existuje mezi lidmi ještě mnoho omylů o této větě. Nejčastěji ji však prostě považují za **oslovení** v modlitbě, za zvolání! Při tom potřebují myslet co nejméně. A podle toho je to také bezmyšlenkovitě proneseno, přestože právě také ve volání Boha musela by spočívat celá vroucnost, které je lidská duše vůbec schopna dosáhnout.

Avšak to všechno tato první věta neříká a nemá tím být, nýbrž Syn Boží položil do volby slov současně výklad nebo poukaz, **jakým způsobem má lidská duše** přistupovat k modlitbě, **jak** smí a musí předstupovat před svého Boha, jestliže její modlitba má nalézt vyslyšení. Říká přesně, jaký postoj musí mít v těchto okamžicích, jaký má být její stav čistých citů, jestliže chce svou prosbu položit ke stupňům Božího trůnu.

Tak dělí se celá modlitba do tří částí. První část je celá přivedením, odevzdáním se duše vstříc svému Bohu. Pozdvižena se obrazně řečeno rozprostře před Ním a, dříve než přijde s prosbou, položí napřed důkaz pro vlastní čistou schopnost vůle. Syn Boží chce tím vyjasnit, jaký cit jediné smí tvořit základ pro přiblížení k Bohu! Proto přichází to jako velký, posvátný slib, když

na začátku stojí slova: „**Otče náš, jenž jsi na nebesích!**“ Uvažte, že modlitba není souznačná s prosbou! Jinak by přece nebylo žádných děkvných modliteb, ve kterých nejsou obsaženy žádné prosby. Modlit se neznámá prosit. Již v tom byl „Otčenáš“ doposud vždy nepochopen, vlivem špatného zvyku člověka nikdy nepředstupovat před Boha, pokud současně od Něho něco neočekává, nebo dokonce nepožaduje; vždyť již v očekávání spočívá přece požadavek. A člověk skutečně při tom **vždy** něco očekává, což nemůže popřít! Ať už je to v něm, obecně řečeno, jen mlhavý pocit, že jednou obdrží místo v nebi. Jásavý dík v radostném požívání jemu darovaného vědomého bytí, ve kterém Bůh chce nebo právem očekává jeho spolupůsobení ve velkém stvoření pro blaho svého okolí, to člověk již nezná! Vždyť také ani netuší, že přímo to a **jen** to v sobě skrývá jeho skutečné vlastní blaho, jeho pokrok a jeho vzestup.

Na takovém Bohem chtěném základě však stojí ve skutečnosti modlitba „Otčenáš“! Jinak nemohl by ji Syn Boží vůbec dát, jelikož chtěl jen dobro lidí, které spočívá jedině ve správném dodržování a plnění Boží vůle!

Tato jím poskytnutá modlitba není tedy méně než modlitba prosebná, nýbrž velký, všeobsahující slib člověka, který se v něm pokládá k nohám svého Boha! Ježíš ji dal svým učedníkům, kteří byli tehdy připraveni žít v čistém uctívání Boha, svým životem ve stvoření sloužit a v této službě ctít Jeho svatou vůli!

Člověk by si měl dobře a důkladně rozmyslet, zda se smí odvážit tuto modlitbu vůbec používat a pronášet, a měl by se vážně zkoumat, zda se snad nesnaží při jejím používání obelhat svého Boha!

Úvodní věty dost srozumitelně připomínají, že se má každý zkoumat, zda také je skutečně takový, jak v modlitbě říká! Zda se bez přetvářky odvažuje předstoupit před trůn Boží!

Prožijete-li však v sobě první tři věty modlitby, tak vás povedou před stupně Božího trůnu. **Jsou cestou k nim**, jestliže v duši přijdou k prožití! Žádná jiná tam nevede. Tato však jistě! Avšak v případě, že neprožijete tyto věty, nemůže tam dojít žádná z vašich proseb.

Má to být odevzdané, a přece radostné zvolání, odvažujete-li se pronést: „Otče náš, jenž jsi na nebesích!“

V tomto zvolání spočívá vaše upřímné ujištění: „Odevzdávám Ti, ó Bože, všechna otcovská práva nad sebou, kterým se chci dětsky poslušen podrobit! Tím uznávám také Tvoji Všemoudrost, Bože, ve všem, co přináší Tvé určení, a prosím, abys se mnou nakládal tak, jako otec nakládá se svými dětmi! Zde jsem, Pane, Tobě naslouchám a Tebe jsem dětsky poslušen!“

Druhá věta: „**Posvěť se jméno Tvé!**“ Je to ujištění zbožné duše, jak vážné je to pro ni ve všem, co se odvažuje pronášet k Bohu. Že je s plným citem při každém slově a myšlence a nezneužívá svou povrchností Božího jména! Protože je jí k tomu Boží jméno příliš svaté! Uvažte, vy, kdož se modlíte, co tím slibujete! Jestliže chcete být vůči sobě zcela čestní, tak si musíte přiznat, že vy lidé jste doposud tím lhali Bohu přímo do tváře; neboť jste při modlitbě nikdy nebyli **tak** opravdoví, jak to Syn Boží předpokládal a v těchto slovech stanovil jako **podmínku!**

Třetí věta: „**Přijď království Tvé!**“ opět není žádná prosba, nýbrž jen další slib! Jasně odhodlání k tomu, aby to na zemi bylo

prostřednictvím lidské duše **takové**, jaké to je v říši Boží! Proto slova: „Přijď království **Tvé!**“ To znamená: Chceme to zde na zemi přivést rovněž tak daleko, aby se Tvá dokonalá říše mohla rozšířit až sem! Máme připravovat půdu, aby všechno žilo jen ve Tvé svaté vůli, tedy zcela naplňovalo Tvé zákony stvoření, a tím to bylo **takové**, jak se to děje ve Tvém království, duchovní říši, kde pobývají zralí a od veškeré viny a tíže osvobození duchové, kteří žijí jen službou Boží vůli, protože dobro nastává jen v jejím bezpodmínečném plnění skrze dokonalost v ní spočívající. Je to tedy ujištění, že se chceme stát **takovými**, aby se také země stala prostřednictvím lidské duše říší splňování Boží vůle!

Toto ujištění je posíleno ještě další větou: „**Bud' vůle Tvá, jako v nebi, tak i na zemi!**“ To není jen prohlášení ochoty zcela se vřadit do Boží vůle, nýbrž v tom také spočívá slib starat se o tuto vůli, usilovat o poznání této vůle s veškerou horlivostí. Toto úsilí musí přece předcházet vřazení se do této vůle; neboť pokud ji člověk správně nezná, není pak také schopen ve svém cítění, myšlení, v řeči a jednání se jí řídit! Jaká hrozná, trestuhodná lehkomyšlnost je v každém člověku, který dává stále znovu toto ujištění svému Bohu, zatím co se ve skutečnosti vůbec nestará o to, jakého druhu je tato Boží vůle, která spočívá pevně zakotvena ve stvoření. Člověk přece lže každým slovem modlitby, jestliže se jí odvažuje pronášet! Stojí tím před Bohem jako pokrytec a lhář! Na staré viny hromadí stále znovu nové, a cítí se nakonec ještě politováníhodným, jestliže se musí jemnohmotně na onom světě pod tímto břemenem zhroutit. Aby mohl správně poznat Boží vůli, k tomu dostal příležitost již **tříkrát!** Kdysi skrze Mojžíše, který byl k tomu inspirován. Po druhé skrze samotného Syna Božího Ježíše, který přece v sobě Pravdu nesl, a nyní po třetí a tím i **naposled** v Poselství Grálu, které je opět čerpáno přímo z

Pravdy. —

Teprve když jsou tyto věty jako předběžné podmínky duši skutečně naplněné, pak může pravit dále: „**Chléb náš vezdejší dej nám dnes!**“ To je totéž jako: „Jestliže jsem splnil to, o čem jsem Tě ujišťoval, tak nech nad mým pozemským působením spočinout Tvé požehnání, abych při obstarávání svých hrubohmotných potřeb měl vždy čas moci si v sobě uvědomit Tvou vůli!“

„**A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům!**“ V tom spočívá vědění o neúplatném, spravedlivém vzájemném působení duchovních zákonů, které vyjadřují Boží vůli. Současně je to také projev ujištění plné důvěry k nim; neboť prosba o odpuštění, tedy vykoupení z viny, je založena na **podmínce předcházejícího** splnění lidské duše, vlastního odpuštění veškerých křivd, které na ní spáchali druzí lidé. Kdo je však **toho** schopen, kdo svým bližním všechno již odpustil, ten je v sobě také **natolik** očištěn, že nikdy on sám nespáchá **úmyslnou** křivdu! Tím je však před Bohem také prost veškeré viny, protože tam platí za křivdu jen všechno to, co je činěno **úmyslně špatným chtěním**. Jen tímto stává se to teprve křivdou. V tom spočívá velký rozdíl oproti všem současně platným lidským zákonům a pozemským názorům.

Tak je tedy také v této větě jako základ opět slib každé ke Světlu usilující duše vůči jejímu Bohu. Vyznání jejího opravdového chtění, přičemž doufá, že pro jeho naplnění v modlitbě skrze prohloubení a ujasnění si sebe sama obdrží sílu, která jí při správném postoji také bude dána podle zákona vzájemného působení.

„**A neuved' nás v pokušení!**“ Je to falešná představa, jestliže

chce člověk z těchto slov vyčíst, že je Bohem pokoušen. Bůh nepokouší nikoho! V tomto případě se jedná jen o nejisté podání, které nevhodně zvolilo slovo pokušení. V jeho pravém smyslu se to týká pojmu zbloudění, ztracení se, tedy chybně jít, falešně hledat na cestě ke Světlu. Znamená to tolik jako: „Nenech nás ubírat se falešnou cestou a falešně hledat! Nenech nás promarnit a vyplýtvat čas pokušením! Nýbrž zadrž nás, bude-li to nutné, tak i **násilím** od toho zpět, i kdyby nás taková nutnost musela zasáhnout jako utrpení a bolest.“ Tento smysl musí člověk také již vytušit z následující, a přece také přímo k tomu náležející části věty: „**Ale osvobod' nás od zlého!**“ To „ale“ ukazuje dosti zřetelnou souvislost. Smysl je stejného významu jako: Nechej nás poznat zlo, za každou cenu pro nás, také i za cenu utrpení. Učiň nás Tvým vzájemným působením k tomu schopnými při každém poklesku. V poznání spočívá také vykoupení pro ty, kdo k tomu mají dobrou vůli!

Tím končí druhá část, rozhovor s Bohem. Třetí část tvoří závěr: „**Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky! Amen!**“

Je to jako jásavé vyznání cítění se v ochraně Všemohoucnosti Boží při splnění všeho toho, co duše v modlitbě jako slib pokládá Mu k nohám! —

Tato modlitba daná Synem Božím tedy má dvě části. Úvodní přiblížení se a rozmluvu. Nakonec je Lutherem připojené jásavé vyznání vědomí pomoci pro všechno, co rozmluva obsahuje, vědomí obdržení síly pro splnění toho, co duše slibuje svému Bohu. A splnění pak **musí** duši vynést vzhůru do říše Boží, země věčné radosti a Světla! Tím je Otčenáš, je-li skutečně prožit, oporou a pomocí ke vzestupu do duchovní říše!

Člověk nemá zapomínat na to, že si v modlitbě má jen dojit pro sílu, kterou může **sám uskutečnit to**, oč prosí! Tak se má modlit! A tak je míněna také modlitba, kterou dal Syn Boží učedníkům!